

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Angela De Fvlginio, In Qvo Ostenditur Nobis vera via qua
possumus sequi vestigia nostri Redemptoris**

Angela <de Fulginio>

Parisiis, 1598

c. xxvj. De 7. consolatione & visione, in qua vidit Deum in quantum est
trinus & vnus, sed tamen in tenebra & caligine, vnde extunc remansit cum
perfecta fide atque certa spe & cum omni securitate.

urn:nbn:de:hbz:466:1-43716

Vigesimum sextum capitulum. De septima consolatione & visione, in qua vidit Deum in quantum est trinus & vnus, sed tamen in tenebra & caligine, vnde extunc remansit cum perfecta fide, atque certa spe & cum omni securitate.

*De Tri-
no, & v-
no Deo.*

QVADAM vice fuit eleuata anima mea & videbam Deum in tanta claritate, quod nunquam ipsum videram in tanta nec illo modo plenissimo, & non videbam ibi amorem, & ego perdiidi illum amorem quem prius portabam, & facta sum non amor.

*Vidit
Deū in
vna te-
nebra.*

*Et quæ
tenebra*

Et post istud vidi eum in vna tenebra, & ideò in tenebra, quia est maius bonum quod possit cogitari nec intelligi, & omne quod potest cogitari vel intelligi, non attingit ad illud. Et tunc data fuit animæ fides certissima, vna ^{sp̄s} ^{sec̄a} [&] ^{firmissima}, vna securitas de Deo continua,

ita quod abstulit omnem timorem, & in illo bono quod videtur ita in tenebra recollegi me totam, & effecta sum ita segura de Deo, quod nunquam possum dubitare de eo quin Deum habeam certissime, & in illo bono efficacissimo, quod videtur in tenebra, est modo spes mea tota recollecta & segura. Frequenter igitur video Deum illo modo, & in illo bono quod narrari exteriùs non potest, nec etiam cogitari corde. In illo inquam bono certissimo & incluso quod intelligo cum tanta tenebra habeo totam spem meam, & in videndo quicquid volo habere, totum habeo, quicquid volo scire totum scio, & video ibi omne bonum. Nec anima in videndo potest cogitare de discessu illius boni, vel de discessu ab illo bono, nec quod debeat de cætero discedere, sed delectatur ineffabiliter in illo

100 *De septima consolatione*

omni bono, & nihil videt omnino anima quod narrari possit ore, nec etiam concipi corde, & nihil videt, & videt omnino omnia, & quia illud bonum est cū tenebra, ideo magis certissimum & magis superans omnia, quāto magis videtur in tenebra, & est secretissimum. Et postea, video cum tenebra quod superat omne bonum & omnia, & omne aliud est tenebra, & omne quod cogitari potest, est minus illo bono.

Et etiam illud, quando anima videt diuinam potentiā & quando videt diuinam sapientiam, & etiam id quando videt diuinam voluntatem, quæ mirabiliter & inenarrabiliter alias vidi, est minus illo bono certissimo. Illud enim bonum quod video est totum, illa vero omnia alia sunt pars, & quando videntur illa alia, quamuis sint inenarrabilia apportant tamen magnam letitiam redundantem in cor-

pus. Sed isto modo quando videtur Deus in tenebra, non apportat risum in ore, nec feruorem, nec deuotionem in corde, nec feruentem amorem quia corpus non tremit, nec mouetur, nec sic alteratur, sicut consuevit fieri in aliis, corpus enim nihil videt, sed anima videt: & corpus quiescit, & dormit, & truncatur lingua, quia tunc nihil potest loqui.

Et omnes amicitias quas Deus ostendit mihi multas & inenarrabiles, & omnia verba dulcia ab eo mihi data, & omnia alia data & facta in tantum sunt minus illo bono quod video cum tanta tenebra, quod non pono spem meam in illis: immo si possibile esset, quod essent omnia non vera, nullo tamen modo minuerent spem meam nec minueretur spes mea securissima, quæ est certa illo omni bono quod video cum tanta tenebra.

Ad istum autem prædictum modum altissimum & omnino ineffabilem videndi Deum cum tanta tenebra & supermirabili gratia visionis, est mens mea tantum tribus vicibus eleuata, quamuis multis & innumeris vicibus viderim istud omne bonum semper cum tenebra, sed non prædicto altissimo modo cum tanta tenebra. Et quandoque ex vna parte infirmitatibus corpus meum dissipatur, & ex alia parte mundus cum suis spinis & amaritudinibus me expellit: & ex alia parte dæmones cum multa molestia me affligunt, & quasi cum continua persecutione me infestant, habentes potestatem in me: eo quod Deus ad affligendum posuerit in manibus eorum animam meam & corpus, ita quod videtur mihi quod videam eos quasi corporaliter contra me. Ex alia vero parte Deus trahit me ad se illo bono

quod video in tenebra.

Video enim sanctam Trinitatem in tenebra, & in ipsa Trinitate quam video in tanta tenebra videtur mihi quod ego stem, & maneam in eius medio: & illud trahit me plus quàm alia res aliqua quam hactenus habuerim, vel aliquod bonum quod viderim, ita quod istius non est comparatio ad illa.

*Caligo
sub pedibus
eius.*

Et quicquid dico de hoc videtur mihi quod nihil dicam, immò videtur mihi quod aliquid dicendo maledicam, & meum dicere videtur mihi blasphemare, tantum excedit illud bonum omnia verba mea.

Cùm etiam videam illud bonum, non recordor tunc quando sum in illo, de Christi humanitate, nec de Deo homine nec de aliqua re, quæ formam habeant & tamen omnia tunc video, & nihil video. In separa-

E iij

ratione vero ab illo bono iam dicto video Deum hominem, & trahit animam cum tanta mansuetudine, vt dicat aliquando, tu es ego, & ego sum tu, & video illos oculos, & illam faciem tuam placabilem, vt amplexetur & attrahat animam meam cum immensa arctitudine. Et illud quod resultat de illis oculis, & de illa facie, est illud bonum quod dixi, quod ego video in illa tenebra, quod emanat & venit de intus, & illud est quod tantum me delectat in tantum quod narrari non potest. Et in isto Deo homine stando anima est viua, & in isto Deo homine sto multum plus quàm in illo cum tenebra. Illud autem bonum de tenebra trahit animam multò plus quàm illud de Deo homine sine comparatione. Sed in isto de Deo homine sto quasi continuè, & sic continuè quod quadam vi-

*Attende
Ex facie,
oculis Dei
hominis
resultare
& emanare de
intus. illud bonum
quod in
tenebra
videtur.*

vice fuit mihi data securitas de Deo, quod nihil erat medium inter me & ipsum, & extunc non fuit dies nec nox in qua non habuerim continuè hanc lætitiã de humanitate. Et habeo desiderium cantandi & laudandi Deum, & dico ista, laudo te Deum dilectum, in tua cruce habeo lectum meum factum. Et pro capitali, vel pro plumario inueni paupertatem, & in alia parte lecti ad pausandum inueni dolorem cum despectione, in prædicto enim lecto ipse fuit natus, conuersatus, & mortuus, & istum amorem istius societatis, scilicet, paupertatis, doloris, & despectus Deus pater tantum amauit, quod Deus eam filio suo dedit, & filius in isto lecto continuè voluit iacere, & semper amauit & concordauit cum patre. Et in isto lecto ego requieui & quiesco, est enim le-

106 *De septima consolatione*
ctus meus, & in isto lecto spero
mori, & per istum lectum credo
saluari. Et lætitia quam expecto
de illis manibus & pedibus, non
potest narrari, quando enim i-
psum video, nunquam vellem
discedere, sed amplius accedere,
ideo meum viuere, est mori. Et
quando de eo recordor, non
possum loqui, truncatur enim
lingua, & quando discedo ab
isto, mundus & illa quæ inuenio
compellunt prædicta desiderare
magis. Et ideò desiderium meū
propter languorem expecta-
tionis est mihi pœna mortalis.
In his autem visionibus &
consolationibus, anima mea
sæpissimè leuatur & consola-
tur à Deo dulcissimo, cui est
gloria & honor in secula seculo-
rum.